

DE JONGE VROUW

GEILLUSTREERD CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT

REDACTIE: J. M. WESTERBRINK—WIRTZ,
M. E. VAN ROSSUM EN P. KEUNING

UITGAVE BOSCH & KEUNING — BAARN

Adres red. en administr.: „De Jonge Vrouw“, Baarn, Giro 20246
Verschijnt den eersten Donderdag van iedere maand
Abonnementsprijs f 2.25 per halfjaar bij vooruitbetaling
Prijs van de luxe-uitgave f 3.25 per half jaar
Men verbindt zich voor een geheel jaargang
Abonnementen eindigen niet anders dan met 1 October

INHOUD

● Meditatie. Een vraag zonder antwoord	2
● Hofje te Gouda. Teekening van Jul. Terlingen	3
● Wij durven, door Agni van der Torre. Vervolgverhaal....	4
● Najaar. Vers van Camp de Basschaerde	8
● De Gramofoon. Schets van An Chailin	9
● Florence Nightingale, door Mr. Dr. P. M. Franken-van Driel	13
● In de Bocht. Reproductie naar een schilderij van W. Maris	16
● Willem Maris. „In de Bocht“, door Herman Hana	17
● Zaadpluis, door R. v. R.	19
● Om het wachtvuur, door Lenie S.	21
● Nachtelijk leven in de natuur, door Kees Hana	22
● Kampherinneringen	26
● Ontwerpen voor handwerk, door atelier De Driehoek	27
● De vrouw en lichaams oefeningen, door Th. Heeg	30
● Het lichaam een geschenk Gods, door J. M. W.—W.	32
● Waar Kinderen Wonen	33
● Practische Dingen	34
Voor vakantie-opnamen	door Annie Groenheyde 34
Met kruissteek gewerkt	door Rosine Hartogh 34
Astrakan jasjes	door Leny van Geelkerken 36
Een geborduurde bolero	door Leny van Geelkerken 37
● Ons Patronenboekje	38
● Keukengeheimen	39
● Correspondentie van de Redactie	40
Op de kunst-drukpagina's:	
● Meisjeskopje	Teekening van Corrie Gabriëlse
● Cactus	Foto Berssenbrugge, Den Haag
● Moerdijk	Foto Berssenbrugge, Den Haag

17
E JAARGANG

● OCTOBER 1934 ● Nr 1 ●

een vraag! zonder antwoord

Waarom trekt Gij
Uwe hand, ja Uwe
rechterhand af? trek
haar uit het midden
van Uwen boezem,
maak een eind.

Psalm 74 : 11.

Waarom? – Waarom laat God al die ellende toe? Waarom die werkeloosheid? Waarom al die gerichten? Als God toch alles weet, waarom maakt Hij aan al die ellende geen einde?

Zoo is van oude tijden af gevraagd en ook in onze dagen is dat „waarom” weer op de lippen en in het hart van velen – Waarom doet God, alsof Hem alles niet aangaat? Trek, Heere, Uwe rechterhand uit het midden van Uw boezem. Maak er een einde aan.

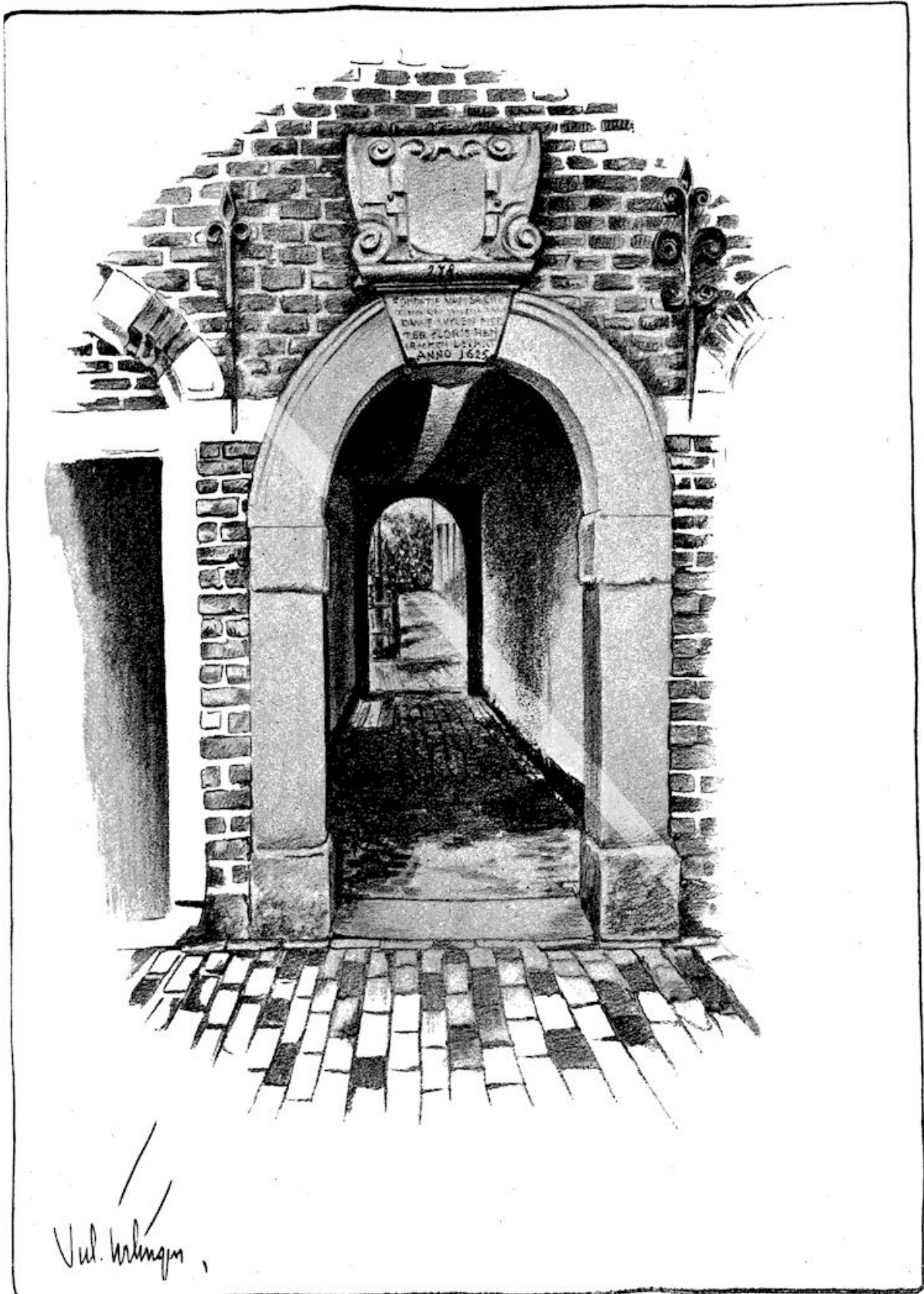
Waarom? – Een vraag, waarop zoo menigmaal geen antwoord komt. Is er dan geen antwoord? – Zouden we met den dichter van psalm 74 niet zeggen: „Evenwel is God mijn Koning van ouds af?”

Wij moeten in onze tijd weer weten, dat God de Hooge en de Heilige is, God, dien wij niet begrijpen, Wiens leiding wij niet kunnen doorgronden, Wiens weg menigmaal in het duister is. En bij het waarom, waarop geen antwoord volgt, moeten we buigen en aanbidden. – O, dat is niet gemakkelijk. Dat is zóó ontzettend moeilijk, als het donker om ons is en wij geen licht zien, dat we 't niet kunnen, als God het ons niet leert.

Moet er op onze vraag dan geen antwoord volgen?

God geeft geen rekenschap van Zijn daden, maar Hij is God en dáárom hopen wij op Hem, vertrouwen wij op Hem, aanbidden wij Hem.

Dit is het antwoord: God is er toch. Hij werkt verlossingen in het midden der aarde. – Hoe? Wanneer? Langs welke weg? „En nu, wat verwacht ik, o Heere! mijn hoop die is op U.” K.

Hofje te Gouda.

Teekening van Jul. Terlingen.

Een huis te huur

Wij durven

door aqni v.d.torre

Jonny had het huis ontdekt, toen ze op een Zondag, na den noon, langs de Leye liep te wachten op Vader, die in een zijstraat een patient bezocht.

Seffens, als hij uit den schemer van de hoog ommuurde doorgang naar de lichte kade kwam, had hij aan haar glunder gezicht gezien, dat ze iets te vertellen had.

„'n Avontuur beleefd, binst ik weg was?” vroeg hij lachend.

„'t Kan ne avontuur wórden,” knikte ze. „Voor ons allemaal. Ziede gij da leeg huis daar? Als we daar ne keer gingen wonen, Vader? Wa zou Marieke da plesant vinden. Ze ziet zoo geer water. 't Lééft, zegt ze. De huizen in ons straat zijn allen zoo gelijk van koleur en stijl.”

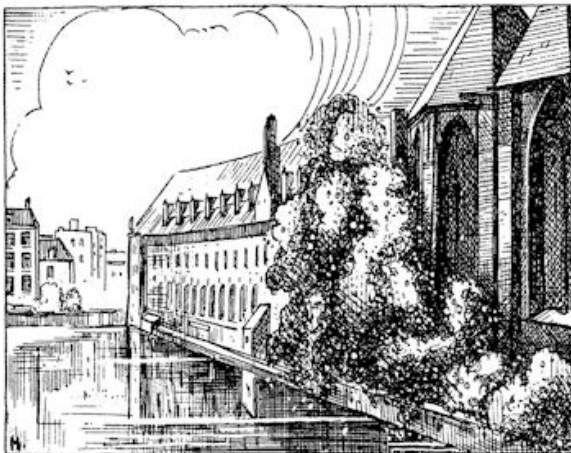
„Maar of 't gezond is, da lévend water hier?” zei hij met opgetrokken wenkbrauwen en getuite lippen. „En of het aangenaam ruiken zal, in de warme dagen?”

„Ewel, 't doe 't. Maar ons huis ligt nu bachten ne gesloten gracht. 't Water is dus ook dichtbij; w' en zien 't alleene nie.”

„Tja, 't is hier eigenlijk nergens goe voor Marieke. We moesten op den buiten wonen, maar da kan nu eenmaal nie. En het kind en tiert nie alleene in den vreemde.”

„Maar 't is toch schoon hier,” wees Jonny weer. „Zie ne keer, we zouden de koorkepel van de kerk recht over ons hebben en 't oud convent daaneven. En zie die boomkes zoo groen tegen die wit sacristij. D'r is ne goüregen ook bij, die ziede ge zelve toch ook geer, ewaar? En dan die peppels tusschen de kerk en het klooster. 't Zijn toch peppels, Vader?”

Het oude Dominicanerklooster en het koor van de St. Michielskerk.

„Ja, Italiaansche zou 'k meenen.”

„'t Is hier goe. Ge zoudt peizen, da ge in de vacans op den buiten waar, als ge da vanuit uwen kamer bezien kon.”

Ze hadden al vaak over verhuizen gesproken, omdat hun woon niet meer voldeed. En Vader had nooit gezucht, dat een verhuizing een chaos zou brengen, die hem met al de wanordelijkheden gedurende dagen remmen zou in zijn overvolle werkuren. Hij had ook niet over de onkosten gesproken, die er nu eenmaal noodzakelijk bij zouden komen. Het had geen zin, daar nu over uit te weiden. Hij had slechts mee naar goede mogelijkheden gezocht.

En nu was d'r hier eene. — 't Was triest voor Marieke, om altijd in die stijve straat te moeten uitzien. En Pol zou ook content zijn met een huis aan de Leye. Pol's gezicht kon hij al zien oplichten in verrassing, als hij ne keer met hem door de wijk liep en ze daar uit een vunzig slop, plots op groene hofkes achter de huizekes uitzagen.

Maar Lieva... hun huisvrouw, waar ze toch vooral rekening mee moesten houden. Lieva hoorde bij de stijl van die straat. Die hield van iets dat glad gepolijst was, al deed dat koud en dood aan, meer dan van iets waarin ge het leven nog voelde langs de ruwheid van de oppervlakte.

„Tja, Lieva...” zei Vader, en hij nam zijn hoed af en streek zijn hand over zijn haar en dan langs zijn kin; het gebaar waarmee hij voor ernstige gevallen naar advies zocht.

Lieva vond het misschien het minst plezant, die was liever naar het Parkgedeelte gegaan, maar dat kon natuurlijk niet zoo ver van zijn wijk. En dan de drukte! 't Meeste werk was toch voor haar, en ze werkte niet gemakkelijk, wist hij. Ze kon zoo serieus met de kleinste afwerking bezig blijven.

„De meeste last geeft het u en het meeste werk geeft het Treza,” zei Jonny kort.

't Was wel Lieva, die over het werk tobde en haar huishoudelijke zorgen breed uitstalde, maar het was toch die goei Treze, die sloofde en kookte en kuischte, binst dat Lieva voor de telephoon zorgde en in de huiskamer neuzelde en angstig precies het huishoudboek bij hield, zoekend, waar met een kleine bezuiniging nog een keer een triomf door haar huisvrouwelijk talent behaald kon worden. Jonny was toch vaak bijna onbewust bevreesd dat anderen in Lieva de huissloof zagen, die alle vrijheid opofferde om ziek